

ше сухо, имаше жыгъ дѣлгъ брадъ, очи хлѣтижи и нось повече чипавъ отъ колкото горшзондално висищъ. Той ся събираше и ся разговаряше повече съ чужденцы и знаеше практически много языци.

Всякога като го запыташе иѣкой все ся одлакваше че иѣма алжшь веришь, че кярове иѣма, а пѣкъ всякога все болъ харчаше. Единъ добръ и проникливъ наблюдатель и любопытенъ придириникъ на работытѣ му, можаше лесно да разбере че заведеніето му, имаше го повече за очи а не съ цѣль да печеля отъ него. Но тогазы, разумѣва ся безъ друго бы ся родила въ умътъ на такъвъ единъ наблюдатель недоумѣніе иѣкакво: какъ правяше Гайна та имаше механжтѣ ся всякога пѣлж съ стокж и каслжтѣ ся все пѣлж съ пары, като харчаше тѣй болъ и не посвѣдно.

Двамата съгледачи като вѣззохж въ механжтѣ, взехж да пѣжтъ и постоянно ся приструвахж на Италиенц ы.

Бутылкытѣ взехж да ся испразватъ една по другж, и веселытѣ и шеговиты разговоры що ся отворихж между тѣзи двамата що бѣхж новы дошли, привѣкохж вниманіето на Гайна, а до иѣйдѣ и симпатіжтѣ му кѣмъ веселытѣ и любезничавы непознаты.

— Не обычате ли да подойдете и кждѣ насъ, тосподи-не? рече на Гайна елинтъ отъ съгледачитѣ.

— Какво да правж?

— Да имамы благодареніето да попіемъ заедно. Чужденцы както смы и скоро дошли, им мы и осыщамы безусловнж нуждѣ отъ другари и познаницы.

— Скоро ли сте дошли? попыта Гайна по Италиенскы.

— Дѣ сте ся остановили?

— Тука на срѣжж въ гостиницжтѣ.

— Кога е тѣй, имамъ благодаревіе да попіж съ таквызъ почетны господа като васъ.

И взе единъ чашж, безъ да забрави при това да ис-